

N:o 84.

Af Herr **C. Magni**: *Om tillägg till Kongl. Förordningen om landsting af den 21 Mars 1862.*

Kronobergs läns landsting för år 1879 beslutade att, utöfver den personliga sjukvårdsafgiften, 50 öre för man och 25 öre för qvinna, för lasarettets i Wexiö behof utdebitera 10 öre pr mantals- och skattskrifven person. Detta beslut blef af Kongl. Maj:ts Befallningshafvande godkänt och medlen följaktligen indrifna samt vederbörligen redovisade.

Under tiden anfördes besvär öfver landstingets nämnda beslut, hvilket äfven upphäfdes genom Kongl. Maj:ts nådiga Bref af den 20 Febr. sistlidna år.

Till följd deraf har Kronobergs läns landsting 1880 för sin del beslutit:

- a. »att förenämnde personliga landstingsskatt af 10 öre bör, så vidt ske kan, återställas till dem som densamma erlagt;»
- b. »att hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande anhålla att i länskungörelserna måtte tillkännagifvas, det ofvanberörde 10 öre för hvarje inom Vexiö sjukvårdsdistrikt mantalsskrifven, skattskyldig person kunna af den, som styrker sig hafva nämnde afgift erlagt, mot qvitto återfås hos vederbörande kronouppbördsman;»
- c. att ett för ofvan omförmälda återbäring af landstingsmedel tillräckligt belopp skall af de för landstingskassans räkning i landtränteriet insatta medel ställas till Kongl. Maj:ts Befallningshafvandes förfogande.

De sist anförda besluten har Kongl. Maj:ts Befallningshafvande ej godkändt.

Alltså äro de ifrågavarande medlen, uppgående till en summa af ungefär 6 000 kr. och deponerade i landträneriet, oåtkomliga, emedan landstinget ansett sig icke på annat sätt än som ofvan är nämndt hafva dispositionsrätt deröfver och Kongl. Maj:ts Befallningshafvande icke velat understödja landstinget i sitt bemödande att återställa medlen.

Det nu anförda exemplet visar behofvet af ett tillägg till Kongl. Maj:ts nådiga Förordning om landsting af den 21 Mars 1862 med tydliga föreskrifter om sättet att till vederbörande återställa medel, hvilka såsom landstingsskatt indrifvits på grund af olagliga beslut.

Äfven om man erkänner att landstingsförordningen saknar bestämda föreskrifter i fall som ofvan nämnts, så kan likväl med skäl ifrågasättas huruvida icke Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, i egenskap af en landstingen öfvervakande myndighet, borde och kunde, på samma sätt och genom samma medel som i liknande fall föreskrifves i Bevillningsförordningens 70 §, förordna om återbäring af oftanämnde medel.

Nödvändigheten af ett tillägg till Kongl. Maj:ts nådiga Förordning angående landsting, som afhjelper anmärkta bristen, torde genom det ofvan anförda vara ådagalagdt, hvarför jag på grund deraf vördsamt föreslår:

att Lag-Utskottet ville utarbета och till Riksdagens antagande framlägga förslag till tillägg å lämpligt ställe i Kongl. Maj:ts nådiga Förordning om landsting af den 21 Mars 1862 innehållande föreskrifter om sättet att till vederbörande återställa medel som på grund af ett sedermera upphäfdt beslut blifvit indrifna.

Stockholm den 27 Januari 1881.

Carl Magni.
